

ЖИТТЄВИЙ ТА МУЗИЧНИЙ ШЛЯХ АВТОРА ПІСЕНЬ

Шутько Віктор Іванович народився 5 травня 1951 року в місті Астрахань. Його рідні були родом зі сходу України, які на початку ХХ століття переселилися на територію сучасної Росії.

У вересні 1958 року маленький тоді ще Віктор пішов до Астраханської середньої школи. А незабаром батько, Іван Трохимович, віддав сина до музичної школи, де Віктор почав опановувати гру на баяні. Дійшовши до четвертого класу музичної школи, хлопець покинув навчання, оскільки його вчитель не проявляв інтересу до прагнень хлопчика навчитися грати складніші твори ніж ті, які йому пропонувалися згідно з його віковою категорією. Віктор зрозумів, що граючи простенькі музичні твори дарма марнує час. Після залишення музичної школи, не зупиняючись, хлопець продовжив самостійно розвиватися та опановувати інструмент, який його супроводжуватиме усе життя.

Середню школу юнак закінчив у 1968 році. У планах було стати вчителем фізичного виховання. Для цього Віктор подався аж у Середню Азію – в місто Ташкент. Там жив його рідний дядько, в якого він і зупинився.

Дядько зумів переконати племінника подати документи до Ташкентського державного університету імені Володимира Леніна на геологічний факультет. У той час професія геолога була дуже популярною та мала попит. Успішно склавши іспити в університеті, Віктор почав навчатися на геолога.

На початку 70-тих років там же, в Узбекистані, хлопець познайомився зі своєю майбутньою супутницею життя – Світланою, з якою й вступив до шлюбу у 1973 році.

Почалося сімейне життя, робота геолога, переїзди, відрядження. Так, у кінці 80-х років Віктор був направлений на роботу в

Україну. Україна полонила чоловіка своїми мальовничими краєвидами, неймовірною природою. Тому згодом вся родина Шутько переїхала з Ташкенту на українські землі.

Наприкінці 80-х років сім'я оселилася в селі Фурси, де Віктор почав працювати у Правобережній Геологічній експедиції. Чоловік відразу долучився до народного фольклорно-етнографічного ансамблю «Родинонька», художнім керівником якого був Василь Шаповалов.

Експедиція чисельністю понад тисячу осіб жила активним громадським життям: працював хорівий колектив, випускалися стінгазети, спортсмени боролися за перші місця на спартакіадах, працювали у колгоспах, на овочевих базах, будівництві об'єктів соціальної сфери, брали участь у святкових заходах села та району. Період перебудови для експедиції розпочався з Чорнобиля. Віктор разом з іншими геологами налагоджували постачання чистої підземної води у ліквідатори, розвідали родовище питної води для міста Славутич. На жаль, у 1993 році почалося невпинне скорочення обсягів держзамовлення. Це призвело до консервації багатьох об'єктів; розпочалося скорочення персоналу та ліквідація окремих структурних підрозділів. Внаслідок цього Віктор Іванович залишив Правобережну Геологічну експедицію.

Розпад Радянського Союзу посприяв поширенню біблійних істин на теренах нашої Батьківщини. Так, Віктор разом зі Світланою почали відвідувати богослужіння у Церкві християн Адвентистів сьомого дня села Фурси, де 19 липня 1997 року подружжя уклало заповіт з Богом через прийняття водного хрещення. З цього дня розпочалося активне служіння брата Віктора в громаді, де він прославляв Бога через спів та прекрасну гру на баяні, брав участь у Білоцерківському духовому оркестрі Адвентистів сьомого дня та час від часу залучався до проповідницької діяльності на вечірніх богослужіннях.

З липня 2018 року до серпня 2019 року життя Віктора Івановича було насичене плідною творчою діяльністю, адже було записано

ряд відеокліпів за його участю. Значна частина пісень була написана відомим адвентистським поетом та композитором Павлом Івановичем Полигою, якому кілька літ тому минуло 80 років.

Віктор завжди брав активну участь в організації та проведенні свята Жнив у рідній фурсівській громаді, допомагав у створенні декорацій та музичного наповнення служінь.

Упродовж 2019 року Віктор разом з Альоною Білик вони написали дві чудові пісні «Ходім на духовні вершини» та «Коли в душі посіялась тривога». Ці пісні можна переглянути на ютуб-каналі Церкви Адвентистів сьомого дня села Фурси.

Лінки пісень (якість 720 і 1080):

«Косарі на лузі»

«Життєва дорога»

«Я ходил по тропе»

«Ходім на духовні вершини»

«Спішу до Тебе»

«Коли в душі посіялась тривога»

«Над садочком моїм»

«Де ви, роки мої?»

«Весна прийшла!»

«Ми колись були молоді»

«Кружиться как пушинка»

«А час летить»

«Я в поле вийшов на світанку»